

Sygn. akt III U 125/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Piotr Witkowski

Protokolant: Teresa Balcer

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2014r. w Suwałkach na rozprawie

sprawy z wniosku K. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

wskutek odwołania K. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 21 stycznia 2013 r. znak (...)

p o s t a n o w i ł:

1. uchylić zaskarżoną decyzję i przekazać sprawę do rozpoznania

Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.

2. umorzyć postępowanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21.01.2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O., odmówił K. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy jakiemu uległ w dniu 18.01.1999r.

Argumentował, iż zgodnie z art. 6 ust. 6 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz.U. z 2009r., Nr 167, poz.1322 ze zm.) renta z tytułu wypadku przy pracy przysługuje dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek takiego wypadku.

Natomiast Komisja lekarska ZUS na posiedzeniu w dniu 16.01.2013r. ustaliła, iż u wnioskodawcy brak jest niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 18.01.1999r.

W odwołaniu od tej decyzji K. M. domagał się jej zmiany i przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych lekarzy sądowych z zakresu kardiologii, chirurgii naczyniowej, ortopedii oraz neurologii, na okoliczność ustalenia stanu jego zdrowia i czy niezdolność do pracy jest związana z wypadkiem przy pracy z dnia 18.01.1999r. Decyzję bowiem ocenił jako niezgodną ze stanem faktycznym. Zaświadczenia lekarskie z dnia 27.10.2012r. i 14.11.2012r. potwierdzają mianowicie, że jest trwale niezdolny do pracy, a niezdolność ta ma związek z wypadkiem przy pracy. W wyniku wypadku przy pracy doznał rozległego urazu zmiążdżeniowego kończyn dolnych, co doprowadziło następnie do powstania zakrzepicy lewej nogi.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podtrzymał podstawy skarżonej decyzji. Dodatkowo wskazał, iż Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 24.07.2007r. sygn. akt V U 697/06 oddalił odwołanie K. M. od decyzji z dnia 28.07.2006r. o odmowie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy prowadzeniu działalności gospodarczej.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie na tyle jest uzasadnione, że zaskarżoną decyzję należało uchylić, sprawę przekazać do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. i umorzyć postępowanie w tej sprawie.

K. M. (ur. (...)) w dniu 14.11.2012r. wystąpił z wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Lekarz orzecznik stwierdził u odwołującego trwałą częściową niezdolność do pracy, która nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy. Komisja lekarska nie stwierdziła zaś niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 18.01.1999r.

Pierwszy zespół biegłych lekarzy sądowych z zakresu chirurgii ogólnej i chirurgii klatki piersiowej – J. S., z zakresu neurologii – K. J., z zakresu kardiologii – J. H. i zakresu ortopedii – G. K., który to na podstawie art. 278 kpc sporządzili opinię w sprawie na potrzeby postępowania sądowego, zaopiniował, że odwołujący się jest częściowo niezdolny do pracy na trwałe od grudnia 2012r., jednak niezdolność ta nie ma związku z wypadkiem przy pracy z dnia 18.01.1999r. Rozpoznał u odwołującego się przebyty uraz uda lewego z rozległą martwicą skóry leczoną 2 krotnym przeszczepem skóry, przebyte zakrzepowe zapalenie żył głębokich kończyny dolnej lewej, miażdżycę, zarostową tętnic kończyn dolnych, cukrzycę typu 2, nadciśnienie tętnicze II⁽⁰⁾, chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego z objawowym zespołem bólowym, otyłość znacznego stopnia i stwierdził, że odwołujący się z uwagi na zespół metaboliczny (cukrzyca typu 2, otyłość znacznego stopnia), a ponadto miażdżycę zarostową tętnic kończy dolnych oraz współistniejące nadciśnienie tętnicze II⁽⁰⁾ jest częściowo niezdolnym do pracy na trwałe.

W wyniku zastrzeżeń odwołującego się i złożenia przez niego dodatkowych dokumentów medycznych dopuszczony został dowód z opinii drugiego zespołu biegłych lekarzy sądowych z zakresu chirurgii ogólnej i naczyniowej d n. med. B. A., z zakresu chorób wewnętrznych dr n. med. J. P. i z zakresu neurologii dr n. med. H. B., który tymczasem zaopiniował, że odwołujący się jest częściowo niezdolny do pracy na stałe od września 2013r. w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 18.01.1999r. Rozpoznał u odwołującego się przewlekłą niewydolność żylną lewej kończyny dolnej z pourazowym zespołem pozakrzepowym C4 wg CEAP, stan po zmiążdżeniu tkanek uda lewego – martwicy skóry, tkanki podskórnej i częściowo mięśni, miażdżycę zarostową tętnic kończyn dolnych II st., nadciśnienie tętnicze, otyłość znacznego stopnia, cukrzycę typu II i zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa l/s.

Stwierdził natomiast, że częściowa niezdolność do pracy odwołującego się w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 18.01.1999r. jest wynikiem wielokrotnego nawracającego się zakrzepowego zapalenia żył lewej kończyny dolnej. Powstał w związku z tym zespół pozakrzepowy objawiający się bólami lewej nogi i stałym powiększeniem jej obwodu w stosunku do prawej z widocznymi na podudziu przebarwieniami skóry o typie zmian troficznych. Wskazuje na to analiza dokumentacji leczenia ambulatoryjnego. W ocenie specjalisty chirurga naczyniowego z 14.01.2013r. stwierdza się bowiem przewlekłą niewydolność żylną V stopnia wg CEAP zaś w zaświadczeniu z 5.09.2013r. tą niewydolność żylną ten sam specjalista (dr R. R.) ocenia na IV stopień wg CEAP, co świadczy o wolnym, systematycznym narastaniu objawów przewlekłej niewydolności żylny powypadkowej kończyny, czego nie można łączyć z postępującymi zmianami miażdżycowymi, gdyż ich stopień zaawansowania ani obraz kliniczny nie dają do tego podstaw. Podkreślili biegli drugiego zespołu, że po przejściowej poprawie stanu kończyny nastąpiło pogorszenie i pojawiły się następstwa zakrzepicy w postaci przewlekłej niewydolności żylny uniemożliwiającej np. przebywanie zbyt długo w pozycji stojącej lub siedzącej ze względu na dolegliwości bólowe, nasilenie obrzęków czy groźbę ponownej

zakrzepicy. Jednak częściową niezdolność do pracy odwołującego się w związku z wypadkiem przy pracy można dopiero przyjąć od września 2013r.

Stwierdzić więc o powyższe należy, że wnioski drugiego zespołu biegłych sądowych w oparciu o powołane nowe badania specjalisty chirurga naczyniowego mówią o niewątpliwie nowych okolicznościach dotyczących stwierdzenia niezdolności do pracy odwołującego się, które powstały po dniu złożenia odwołania od zaskarżonej decyzji.

Zgodnie tymczasem z art. 477¹⁴ § 4 kpc, w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych lub orzeczenie komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie od decyzji opiera się wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia, sąd nie orzeka co do istoty sprawy na podstawie nowych okoliczności dotyczących stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, które powstały po dniu złożenia odwołania od tej decyzji. W tym przypadku sąd uchyla decyzję, przekazuje sprawę do rozpoznania organowi rentowemu i umarza postępowanie.

Sąd zaś oparł się o opinię biegłych sądowych, gdyż to właśnie, jak wypowiedział się Sąd Najwyższy choćby w wyroku z dnia 14.03.2007r. III UK 130/06 (Lex 368973), w sprawie o świadczenie rentowe ustalenia biegłych lekarzy sądowych dostarczają sądowi wiedzy specjalistycznej, koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenia rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości.

Podobnie wypowiedział się również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12.01.2010r. I UK 204/09 (Lex 577813) i z 24.02.2010r. II UK 191/09 (Lex 590238). Sąd bowiem musi zawsze kierować się ustaleniami biegłych lekarzy sądowych, którzy posiadają w tym względzie specjalistyczną wiedzę.

Sąd zaś podzielił opinię biegłych sądowych, którzy opiniowali jako drudzy w sprawie, gdyż została sporządzona przez specjalistów i jest jednoznaczna w swojej wymowie. Nie miał zresztą powodów, aby jej nie podzielić. Podkreślić należy, że w zakresie schorzeń dotyczących wypadku przy pracy opiniowali lekarze doktorzy nauk medycznych i stąd trudno nie podzielić ich opinii jako specjalistów z dziedziny chirurgii naczyniowej i neurologii.

Z tych zatem powyższych względów, stosownie do art. 477¹⁴ § 4 kpc należało uchylić zaskarżoną decyzję, sprawę przekazać do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O. i umorzyć postępowanie. Organ rentowy na podstawie nowych okoliczności zobligowany bowiem jest do ponownego rozpoznania sprawy. Gdyby wszakże uwzględnić odwołanie, organ ten zostałby pozbawiony możliwości wypowiedzenia się co do tych nowych okoliczności chorobowych. Oddalenie natomiast odwołania pozbawiłoby odwołującego się możliwości przyznania prawa do renty wypadkowej z wcześniejszym terminem.

Sąd zwraca też uwagę odwołującemu się, że zgodnie z § 34 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11.10.2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (Dz. U. z 2011r., Nr 237, poz. 1412) w razie odmowy prawa do świadczenia, o którego przyznanie zainteresowany zgłosił wniosek, organ rentowy informuje zainteresowanego o możliwości ubiegania się o inne świadczenia lub świadczenie ustalane przez organ rentowy na podstawie odrębnych przepisów, jeżeli z akt sprawy wynika, że miały do niego prawo. Zgodnie zaś z ust. 2 tego artykułu jeżeli zgłoszenie wniosku o inne świadczenia na warunkach określonych w ust. 1 nastąpi przed dniem, w których decyzja odmowna stała się prawomocna, za datę zgłoszenia tego wniosku przyjmuje się datę zgłoszenia poprzedniego wniosku, jeżeli zainteresowany tego zażąda.

mt